

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Jana Kratochvíla a Petra Mikeše ve věci navrhovatelky: **WATT & VOLT, s. r. o.**, se sídlem Rybná 24, Praha 1, zastoupena Mgr. Martinem Dymáčkem, advokátem se sídlem Na Poříčí 25, Praha 1, proti odpůrci: **statutární město Most**, se sídlem Radniční 2, Most, zastoupený JUDr. Tomášem Kindlem, advokátem se sídlem Blatenská 83, Chomutov, o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – Změny č. 2 Územního plánu města Most, schváleného zastupitelstvem odpůrce dne 22. 6. 2023 usnesením č. ZmM/0227/6/2023, o kasační stížnosti odpůrce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 1. 2024, čj. 40 A 7/2023-72,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Odpůrce **je povinen** zaplatit navrhovatelce náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 8 228 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce navrhovatelky Mgr. Martina Dymáčka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Navrhovatelka je vlastníkem pozemků v katastrálním území Most II p. č. 4973/20, 4973/21, 4973/54 a 4973/55. Tyto pozemky byly před rokem 2020 vedeny v tehdejším územním plánu jako plochy pro zájmovou činnost a rekreaci (ZU2), resp. plochy smíšené městské (SM1), tj. plochy zastavitelné. Navrhovatelka měla záměr postavit na nich penzion s půjčovnou sportovního vybavení.

[2] Dne 15. 12. 2020 nabyl účinnosti nový územní plán města Most. Nový územní plán pozemky navrhovatelky vymezil jako plochy „PZ.1 park“ a „ZO veřejná zeleň ochranná,

izolační a ostatní“, kde není stavební činnost možná. Současně byl na pozemcích vymezen lokální biokoridor LBK MO 18.

[3] Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 6. 10. 2021, čj. 40 A 3/2021-47, územní plán v rozsahu vymezení ploch a biokoridoru na pozemcích navrhovatelky zrušil pro nepřezkoumatelnost. Dospěl k závěru, že odpůrce nedostatečně vypořádal námitky. Zjištěná nepřezkoumatelnost rozhodnutí odpůrce o námitkách navrhovatelky měla podle krajského soudu za následek i nepřezkoumatelnost napadených částí opatření obecné povahy, neboť z něj nelze seznat veškeré důvody, které odpůrce vedly k tomu, že změnil funkční využití plochy na pozemcích na „PZ.1 park“ a „ZO zeleň ochranná, izolační a ostatní“, a že rozšířil lokální biokoridor LBK MO 18.

[4] Odpůrce následně usnesením Zastupitelstva města Most ze dne 22. 6. 2023 vydal změnu č. 2 Územního plánu města Most. V ní vymezil plochy na pozemcích navrhovatelky shodně jako ve zrušené části územního plánu z roku 2020. V grafické části změny odpůrce vyznačil i rozšíření biokoridoru LBK MO 18 na pozemcích navrhovatelky. Textová část výroku však neobsahuje žádnou zmínku o rozšíření biokoridoru LBK MO 18. Naopak v části „E.2 Návrh ÚSES“ uvádí, že „Změna č. 2 ÚP tuto podkapitolu nemění“.

[5] Námitku navrhovatelky odpůrce zamítl. Námitka je vypořádána na s. 68 – 71 odůvodnění změny č. 2 územního plánu. Odůvodnění uvádí, že pozemky navrhovatelky jsou součástí území dlouhodobě chráněného jako rekreační a odpočinková zóna, přiléhající k jihovýchodnímu okraji města, k obytné čtvrti s vysokou koncentrací obyvatel. Pozemky navazují na plochy významného rekreačního území v okolí vodní nádrže Benedikt. Pozemky jsou klíčovou spojnici mezi izolační zelení a rekreačními plochami, prochází jimi severojižním směrem lokální biokoridor LBK MO 18, který propojuje lokální biocentrum Benedikt a lokální biocentrum Šibeník. Na těchto pozemcích je jakákoliv výstavba nežádoucí.

[6] Podle odůvodnění změny biokoridory představují propojení biocenter s cílem umožnění jejich komunikace, resp. genetické výměny. Celá síť je vymezena podle prostorových a funkčních kritérií určených „příslušnou Metodikou“ jako minimalizovaný plošný nárok na systém, který umožní zachování biodiverzity celého ekosystému okolní krajiny. V této změně územního plánu je biokoridor mírně upraven dle aktuálních terénních hranic, resp. hranic parcel. Místy byla upravena šířka biokoridoru tak, aby nepřekračovala metodikou doporučený parametr a zároveň byla v urbanizovaném prostředí zachována funkčnost biokoridoru.

[7] Krajský soud vyhověl návrhu navrhovatelky a zrušil pro nepřezkoumatelnost změnu č. 2 územního plánu opět v rozsahu vymezení ploch „PZ.1 park“ a „ZO veřejná zeleň ochranná, izolační a ostatní“ [výrok I. a)] a vymezení biokoridoru LBK MO 18 na pozemcích navrhovatelky [výrok I. b)]. Uvedl, že z textové a grafické části změny č. 2 vyplývá, že i po předchozím zrušení části územního plánu krajským soudem, odpůrce s pozemky navrhovatelky naložil způsobem jako by byly stále součástí územního plánu ze dne 15. 12. 2020. Z průběhu procesu schvalování změny č. 2 vyplývá, že odpůrce nikterak neprojednával ani neschvaloval „nové“ zařazení pozemků a nové znění textu vyplňujícího mezeru vzniklou po zásahu zrušujícího rozsudku, tedy kromě nově vzniklé plochy Z100 (plocha veřejné zeleně), která částečně zasahuje na pozemky navrhovatelky. V textové části

pokračování

chybí jakékoli odůvodnění zařazení pozemků do plochy PZ.1 park. Tyto plochy nejsou ani označeny v grafické části změny č. 2 takovým způsobem, aby bylo zřejmé, že dochází ke změně jejich funkčního využití.

[8] Takový postup považoval krajský soud za nezákonný v rozporu s § 55 odst. 3 stavebního zákona. Svým postupem odpůrce totiž fakticky znemožnil navrhovatelce bránit se proti změně č. 2 pádnými argumenty ve vztahu k jejím pozemkům, zejména pokud jde o jejich zařazení do plochy PZ.1 park. Ze změny č. 2 není nikterak patrné, že odpůrce znovu projednal jejich zařazení po zásahu krajského soudu, a tyto znovu po řádném zákonném schvalovacím postupu zařadil do plochy PZ.1 park. Tato nezákonnost se pak prolíná s nepřezkoumatelností změny č. 2.

[9] Odpůrce změnou č. 2 nezhojil pochybení vytýkané mu krajským soudem v předchozím rozsudku. Napadená změna zařadila pozemky navrhovatelky mezi plochy nezastavitelné bez jakéhokoliv odůvodnění v textové části změny č. 2. Při vypořádání námítky navrhovatelky odpůrce uvedl pouze, že „uvedené pozemky mají v souladu s koncepcí rozvoje města veškeré parametry pro jejich začlenění v rámci ploch PZ1 odůvodněné zejména jejich kvalitou, charakterem přilehlého území a přímou návazností na plochy pro rekreaci a odpočinek celoměstského významu. Z hlediska urbanistické kompozice a ochrany hodnot území je tedy nutné zachovat i nadále dosud nezastavěné pozemky s hlavním funkčním využitím jako plochy veřejné zeleně (parky), sloužící výhradně k rekreaci a odpočinku.“ To krajský soud vzhledem k závažnosti zásahu do vlastnických práv navrhovatelky nepovažoval za relevantní odůvodnění.

[10] Pokud jde o vymezení biokoridoru tak krajský soud uvedl, že to nedostalo žádné změny oproti územnímu plánu ze dne 15. 12. 2020. Přestože důvodem zrušení územního plánu ze dne 15. 12. 2020 byla nepřezkoumatelnost vymezení tohoto biokoridoru, neboť dosavadní územní plán jej vymezoval v jiném rozsahu. Odpůrce soudem vytýkané vady pominul a změnu spočívající v rozšíření biokoridoru nikterak neodůvodnil. Nikterak nevysvětluje, z jakého důvodu nepostačoval původní rozsah biokoridoru a jeho rozšíření ve skutečnosti ani jako změnu neposuzuje.

[11] Přestože odpůrce k současnému umístění biokoridoru pouze konstatoval, že jinudy a jinak vést nemůže, není zřejmé, co se oproti původnímu umístění změnilo, že je třeba jej rozšířit. Soud tak nemohl posoudit, zda je omezení vlastnických práv rozšířením vedení biokoridoru na vymezených částech pozemků legitimním a odůvodněným, učiněným v nezbytně nutné míře, způsobem nikoli diskriminačním a nepřesahujícím spravedlivou míru.

[12] Nakonec krajský soud dodal, že v procesu přijímání napadeného opatření obecné povahy nebyla řádně vyhodnocena jeho proporcionalita ve vztahu k omezení práv navrhovatelky.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření účastníků

[13] Odpůrce (stěžovatel) se proti rozsudku krajského soudu bránil kasační stížností.

[14] Stěžovatel v ní obecně odkazuje na zdrženlivost soudů při přezkumu územních plánů. V podrobnostech se pak věnuje pouze otázce vymezení biokoridoru.

[15] Podle stěžovatele krajský soud ignoroval judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se významu biokoridorů. Ty jsou jedním ze základních skladebních prvků územního systému ekologické stability. V daném případě již existující zástavba (realizovaná před změnou územního plánu) fakticky neumožňuje vést biokoridor jakkoli jinudy nežli způsobem, který byl v napadaném opatření obecné povahy zvolen.

[16] Stěžovatel má za to, že krajský soud ve svém rozhodnutí popírá smysluplnost existence biokoridorů. Krajský soud tak svým rozsudkem ignoruje, že ochrana přírody je veřejným zájmem, že se zajišťuje mimo jiné vytvářením územního systému ekologické stability, a že podstatou tohoto územního systému je i ono „propojení“. Podle stěžovatele naopak vymezení biokoridoru je v souladu s veřejným zájmem na ochraně životního prostředí a respektuje zákonné normy v této oblasti. Zásah do vlastnických práv navrhovatelky je odůvodněn tímto veřejným zájmem.

[17] Navrhovatelka má za to, že rozsudek krajského soudu je správný a netrpí žádnou vadou.

[18] Nejvyšší správní soud dne 23. 1. 2025 účastníkům řízení oznámil, že po předběžném prozkoumání spisového materiálu, vyvstává otázka, zda změna č. 2 územního plánu Most vůbec rozšíření biokoridoru LBK MO 18 obsahuje. Poukázal přitom na skutečnost, že textová část výroku změny neobsahuje žádnou zmínku o rozšíření biokoridoru LBK MO 18. Grafická část je nejednoznačná.

[19] Stěžovatel zaslal soudu vyjádření, ve kterém poukázal na odůvodnění změny č. 2 územního plánu, které rozšíření biokoridoru zmiňuje a odůvodňuje.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[20] Nejvyšší správní soud úvodem podotýká, že z rozsudku krajského soudu lze dovodit, že vady napadené změny č. 2 územního plánu města Most shledal tři. Za prvé, krajský soud konstatoval porušení § 55 stavebního zákona, za druhé napadená změna zařadila pozemky navrhovatelky mezi plochy nezastavitelné bez relevantního odůvodnění, včetně chybějícího posouzení proporcionality zásahu do práv navrhovatelky a za třetí není dostatečně odůvodněno rozšíření biokoridoru.

[21] Stěžovatel kasační stížností napadá celý výrok I. rozsudku krajského soudu. Konkrétní argumenty však vznášejí pouze vůči zrušení vymezení biokoridoru, tedy fakticky pouze výroku I. b). Stěžovatel také nijak nebrojí proti názoru krajského soudu, že změna č. 2 územního plánu je nezákonná, neboť stěžovatel porušil § 55 stavebního zákona, neboť změny řádně neprojednal. Je však nutno poznamenat, že krajský soud sám uvedl, že tato shledaná nezákonnost se prolíná s nedostatkem odůvodnění opatření obecné povahy. V každém případě, s ohledem na chybějící kasační argumentaci, se Nejvyšší správní soud nebude otázkou porušení § 55 stavebního zákona samostatně zabývat.

[22] Úvodem je třeba ještě zdůraznit, že krajský soud (vedle prolínajícího se porušení § 55 stavebního zákona) opatření obecné povahy stěžovatele zrušil výlučně pro

pokračování

nepřezkoumatelnost. Kasační argumentace stěžovatele však z velké části stojí na tom, že vymezení biokoridoru je silným veřejným zájmem, který krajský soud nepřípustně bagatelizoval a přehlížel. V tomto ohledu se však argumentace míjí s kasačními důvody rozsudku krajského soudu. Krajský soud neposuzoval rozpor změny územního plánu s hmotným právem ani jeho přiměřenost. Význam stěžovatelem sledovaného veřejného zájmu tedy nehraje v jeho rozsudku roli. Nejvyšší správní soud se tak zaměří pouze na požadavky na odůvodnění územních plánů, tedy otázku, zda krajský soud správně shledal změnu č. 2 územního plánu města Most v uvedeném rozsahu nepřezkoumatelnou.

III.1 Obecně k požadavkům na odůvodnění územního plánu

[23] Územní plány či jejich změny přijaté podle stavebního zákona č. 183/2006 Sb. musí obsahovat odůvodnění. To vyplývá jak z ustanovení stavebního zákona (§ 53 a § 54 odst. 1), tak ze skutečnosti, že jde o opatření obecné povahy, které podle § 173 odst. 1 správního řádu musí být odůvodněno (např. rozsudek NSS ze dne 26. 3. 2024, čj. 6 As 246/2023-38, bod 15).

[24] Z judikatury Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu vyplývá obecná zdrženlivost při přezkumu územního plánu obce. Schvalování územně plánovací dokumentace patří nejen do samostatné působnosti obce, ale zároveň představuje nedílnou součást ústavně garantovaného práva na samosprávu (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11; či nálezy sp. zn. III. ÚS 3817/17 ze dne 14. 5. 2019, bod 57). Tato zdrženlivost se uplatní právě u požadavků na odůvodněnost územního plánu (rozsudek NSS ze dne 23. 3. 2023, čj. 6 As 319/2021-111, bod 12). Obecnost odůvodnění opatření obecné povahy je zásadní nezákonností vedoucí k jeho zrušení až tehdy, pokud je natolik nedostatečné, že „fakticky zcela chybí“ (rozsudky NSS ze dne 11. 11. 2021, čj. 1 As 226/2021-70, bod 17; ze dne 26. 3. 2024, čj. 6 As 246/2023-38, bod 16).

[25] Z této obecné zdrženlivosti při přezkumu územních plánů však nelze dovodit, že krajské soudy by měly zcela rezignovat na zkoumání odůvodnění územních plánů. Nepříjemný je takový závěr zejména tehdy, je-li tvrzeno dotčení na právech garantovaných ústavním pořádkem České republiky (čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). I „politické“ rozhodnutí o upřednostnění některých zájmů před jinými musí být činěno při naplnění ústavního požadavku zákonnosti, legitimacy a proporcionality a při zachování ochrany základních práv před svévolnými a excesivními zásahy veřejné moci (rozsudek NSS ze dne 15. 3. 2021, čj. 1 As 337/2018-48, bod 38). Zásah územním plánem do vlastnického práva musí splňovat podmínky testu proporcionality (rozsudek NSS ze dne 23. 3. 2023, čj. 6 As 319/2021-111, bod 77). Těmto požadavkům musí odpovídat i odůvodnění zásahu.

[26] Byť tedy obecně panuje zdrženlivost při posuzování přezkoumatelnosti územních plánů, nelze požadavky, pokud jsou dotčena základní práva osob, na odůvodnění územních plánů umenšit natolik, že se odůvodnění stane fakticky pouze formálním, bez věcného obsahu a vazby na konkrétní skutkové okolnosti případu.

[27] Jak Nejvyšší správní soud již uvedl výše, kasační stížnost stěžovatele se soustřeďuje na otázku vymezení biokoridoru LBK MO 18 na pozemcích navrhovatelky. Jinak se omezuje na obecný nesouhlas s intenzitou přezkumu ze strany krajského soudu.

[28] K této části kasační argumentace tedy Nejvyšší správní soud pouze obecně poznamenává, že nedošel k závěru, že by krajský soud vybočil z požadavku zdrženlivosti při přezkumu dostatečnosti odůvodnění územních plánů. Krajský soud nekladl nějaké nadměrné požadavky na odůvodnění. Vyšel z toho, že odůvodnění chybí.

[29] Pokud jde o zařazení pozemků navrhovatelky do nezastavitelných ploch „PZ.1 park“ a „ZO veřejná zeleň ochranná, izolační a ostatní“, lze obecně připomenout, že Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně uvedl, že změnou zastavitelných pozemků na nezastavitelné může vlastníkům vzniknout citelná újma (rozsudek NSS ze dne 15. 3. 2021, čj. 1 As 337/2018-48, bod 35). Má-li dojít ke změně funkčního určení ploch, pak musí být podložena dostatečně závažnými důvody, opírajícími se buď o relevantní změnu okolností, nebo o to, že původní řešení je věcně nesprávné a vede k závažné kolizi s veřejným zájmem (rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2020, čj. 9 As 171/2018-50, bod 56). Stěžovatelka konkrétní kasační námitky v tomto ohledu nevznáší, proto se Nejvyšší správní soud bude nadále věnovat pouze rozšíření biokoridoru LBK MO 18.

III.2 Rozšíření biokoridoru je nesrozumitelné a odůvodnění nedostatečné

[30] Krajský soud rozšíření biokoridoru na pozemcích navrhovatelky shledal nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Nejvyšší správní soud však především shledal, že v této části je změna č. 2 územního plánu nesrozumitelná.

[31] Zastupitelstvo města Most usnesením ze dne 22. 6. 2023, č. ZmM/0227/6/2023, schválilo opatření obecné povahy – Změnu č. 2 územního plánu Most obsahující textovou část a grafickou část. Textová část neobsahuje žádnou zmínku o rozšíření biokoridoru LBK MO 18. Naopak v části „E.2 Návrh ÚSES“ uvádí, že „Změna č. 2 ÚP tuto podkapitolu nemění“.

[32] Grafická část, a to jak hlavní výkres, tak koordináční výkres, není zcela jednoznačná. Spíše se však zdá, že rozšíření biokoridoru je zde zaznačeno. Na výkresech je vidět zřetelná zelená čára přes pozemek navrhovatelky označený také sytě zelenou. Ta je však na pozemcích navrhovatelky překryta popisem „Z87“. V každém případě sytě zelená čára oproti tlumeným barvám v pozadí výkresu naznačuje, že jde o schválenou změnu. Z této skutečnosti patrně vycházel krajský soud, který měl za to, že změnou č. 2 došlo k rozšíření biokoridoru a v tomto rozsahu jej zrušil. Nejvyšší správní soud tedy akceptuje, že grafická část změny č. 2 rozšíření biokoridoru obsahuje. V takovém případě však nastává rozpor s textovou částí výroku změny č. 2, která rozšíření biokoridoru nezmiňuje.

[33] Nejvyšší správní soud již v minulosti opakovaně dovodil, že textová a grafická část územního plánu musí být ve vzájemném souladu; grafická část je totiž zobrazením části textové v mapových podkladech. Pouhé vymezení trasy v grafické části nelze považovat za dostačující, neboť obě části územně plánovací dokumentace musí být ve vzájemném souladu. Případný rozpor je důvodem pro zrušení takové části územního plánu (rozsudky NSS ze dne 8. 1. 2010, čj. 2 Ao 1/2009-74; ze dne 27. 5. 2010, čj. 9 Ao 1/2010-84, ze dne 25. 3. 2021, čj. 7 As 30/2020-34, bod 28).

[34] Tato vnitřní rozpornost výroku opatření obecné povahy zakládá nesrozumitelnost napadeného opatření obecné povahy. Nesrozumitelnost je odlišným důvodem pro zrušení opatření obecné povahy než krajským soudem shledané nedostatečné odůvodnění. I

pokračování

nesrozumitelnost je však vadou opatření obecné povahy, kterou správní soudy zkoumají z vlastní iniciativy, pokud jim brání ve věcném přezkumu námitek. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že krajský soud správně zrušil tuto část změny č. 2 územního plánu pro nepřezkoumatelnost. Tato nepřezkoumatelnost však spočívá především již v nesrozumitelnosti změny pro její vnitřní rozpornost.

[35] Na tomto závěru nic nemění poukaz stěžovatele na odůvodnění změny č. 2 územního plánu, respektive vypořádání námítky navrhovatelky. Odůvodnění územního plánu není součástí výroku územního plánu. Nemůže tedy nic změnit na vnitřní rozpornosti výroku.

[36] Právě shledaná nesrozumitelnost výroku změny č. 2 územního plánu Nejvyššímu správnímu soudu nebrání zabývat se také dostatečností odůvodnění této změny. Právě z důvodu této vady krajský soud tuto část změny č. 2 územního plánu zrušil. Krajský soud rozšíření biokoridoru na pozemky navrhovatelky shledal nedostatečně odůvodněné. Nejvyšší správní soud považuje za možné i vhodné vyjádřit se i k této oddělitelné otázce jako dalšímu možnému důvodu nepřezkoumatelnosti této části změny č. 2.

[37] Vymezení biokoridoru se stěžovatel věnoval v odůvodnění zamítnutí námítky navrhovatelky. Odůvodnění nejdříve obecně zdůrazňuje význam biokoridorů pro přírodní rovnováhu v krajině. Poté odkazuje na význam konkrétního biokoridoru pro propojení biocenter ploch zeleně v lokalitách Benedikt, Šibeník a Lajsník. K samotné změně vedení biokoridoru oproti územnímu plánu před rokem 2020 uvádí pouze, že biokoridor je mírně upraven dle aktuálních terénních hranic, resp. hranic parcel. Místy byla upravena šířka biokoridoru tak, aby nepřekračovala metodikou doporučený parametr a zároveň byla v urbanizovaném prostředí zachována funkčnost biokoridoru.

[38] Z odůvodnění se zdá, že rozšíření biokoridoru bylo nutné z důvodu zachování jeho funkčnosti. Požadavky na minimální šíři mají vycházet z „příslušné Metodiky“. Nicméně tato blíže nespecifikovaná metodika (patrně se myslí Metodika vymezení územního systému ekologické stability vydaná Ministerstvem životního prostředí), není nijak na tento případ aplikována. Z odůvodnění tak nelze seznat, proč musel být biokoridor rozšířen na pozemcích navrhovatelky. Poukaz na hranice parcel je neurčitý a není zřejmé, jak souvisí s funkčností biokoridoru.

[39] Stěžovatel opakovaně zdůrazňuje, že koridor nemohl být veden jinudy. Volba je tak pouze mezi vedením biokoridoru, tak jak byl vymezen ve změně č. 2, anebo zrušením biokoridoru. Avšak ani toto tvrzení není nijak argumentačně podloženo. Argumentace stěžovatele v kasační stížnosti, že jde o skutečnost „ve městě Most notoricky známou“ nijak nepomáhá.

[40] V této souvislosti je třeba zdůraznit, že krajský soud neshledal nepřezkoumatelnost změny územního plánu v samotném vedení biokoridoru, ale v jeho rozšíření. Z odůvodnění změny č. 2 územního plánu skutečně nelze dostatečně konkrétně dovodit, proč byl biokoridor, oproti verzi ve starém územním plánu, rozšířen na pozemcích navrhovatelky. V tomto ohledu odůvodnění skutečně fakticky chybí.

[41] Tento případ je odlišný od rozsudku Nejvyššího správního soudu, čj. 7 As 363/2019-67, na který poukazuje stěžovatel. V tomto rozsudku byla změna vedení lokálního

biokoridoru pečlivě odůvodněna (viz zejména jeho body 61, 69 a 72). Takto ucelené a srozumitelné odůvodnění v nyní posuzovaném případě chybí.

[42] Krajský soud nijak nerozporoval význam biokoridorů. Jeho závěr o nepřezkoumatelnosti se týká výlučně neodůvodnění rozšíření biokoridoru. Kasační námitka stěžovatele se tak do značné míry mívá s důvody nepřezkoumatelnosti shledanými krajským soudem. Proto je také bez významu argumentace stěžovatele, že by krajský soud ignoroval veřejný zájem na ochraně životního prostředí. Tento krajský soud totiž vůbec neposuzoval. Pokud shledal nepřezkoumatelnost části územního plánu, tak se k posuzování významu veřejného zájmu a jeho poměřování se zájmem navrhovatelky vůbec nedostal. Naopak krajský soud správně podotkl, že posoudit přiměřenost (proporcionalitu) zásahu dosud nemůže, a že tak neučinil ani sám stěžovatel (body 52 a 54 rozsudku).

[43] Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud nepovažuje za relevantní ani četné odkazy stěžovatele na judikaturu Ústavního soudu týkající se nepřiměřených zásahů do samosprávy obcí. Ty se vesměs netýkají požadavků na odůvodnění územních plánů. Konkrétně v nálezu sp. zn. IV. ÚS 938/22 ze dne 18. 8. 2023, který patrně myslí stěžovatel na s. 8 kasační stížnosti, podle Ústavního soudu obecné soudy nepřiměřeně zasáhly do práva obce na samosprávu, pokud zrušily část územního plánu. Šlo však o zrušení pro rozpor se zákonem. Ústavní soud se zde nijak nevyjadřoval k přezkoumatelnosti územních plánů. Pro nyní posuzovaný případ z tohoto nálezu tak nic dovodit nelze, s výjimkou v nejobecnější rovině zdrženlivosti při přezkumu územních plánů. Obecná zdrženlivost při přezkumu územních plánů vyplývá i z ostatních rozhodnutí Ústavního soudu, na které stěžovatel poukazuje. Z tohoto požadavku však krajský soud nevybočil, jak Nejvyšší správní soud již uvedl výše.

IV. Závěr a náklady řízení

[44] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední soudního řádu správního).

[45] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 soudního řádu správního. Odpůrce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Naopak navrhovatelka měla ve věci úspěch, náhrada nákladů řízení jí tedy náleží.

[46] Výše náhrady nákladů řízení přiznaná navrhovatelce je představována odměnou jejího zástupce. Pro určení výše nákladů spojených se zastoupením se použije v souladu s § 35 odst. 2 soudního řádu správního vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) ve znění účinném do 31. 12. 2024. Podle přechodných ustanovení k vyhlášce č. 258/2024 Sb., která novelizovala advokátní tarif a zvýšila částky náhrady nákladů od 1. 1. 2025, totiž platí, že *za právní služby poskytnuté přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky přísluší advokátovi odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky*. Advokát navrhovatelce právní služby poskytl v roce 2024.

[47] Zástupce navrhovatelky učinil v řízení o kasační stížnosti dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, a to vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele a vyjádření k replice. Za tyto úkony náleží zástupci navrhovatelky odměna podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu, a to ve výši 6 200 Kč. Odměna se

pokračování

zvyšuje o 600 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu) a o DPH v sazbě 21 %. Celkem je tedy stěžovatel povinen zaplatit navrhovatelce na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 8 228 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce navrhovatelky.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 6. března 2025

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu